

Deliri museístic

(a Greta Garbo, in memoriam)

Confusió i incoherència és el que hi ha a la ciutat de Berga a l'entorn de la política cultural. A partir de les notícies que sovintegen sobre el tema en els mitjans d'informació comarcals, –alguns més de propaganda institucional que d'informació, tot sigui dit de passada–, hom pot comprovar que es pensa en la realització simultània de varis equipaments museístics a la ciutat. D'un any ençà s'ha parlat i es parla compulsivament del futur museu de la Patum; del futur «museu de museus» –eufemisme de reminiscències messiàniques per a referir-se al museu comarcal–; del futur museu del circ; i del colofó perfecte: un futur museu del call jueu que, unit a altres petits espais museïtzats, potenciarà el turisme d'una ciutat a la qual, segons l'actual alcalde, li manquen edificis nobles (podríem afegir que també li sobren males intervencions urbanístiques). Si a aquesta llista s'hi suma la construcció de la futurista mina de cartró-pedra, èmula de la ben real, autèntica i indiscutible primera atracció del Museu de les Mines de Cercs, el ciutadà té dret a preguntar-se quin és el motiu d'aquesta eclosió cultural sense precedents. Eclosió cultural que, de moment, només existeix en el pla virtual i en el pensament extremadament mudable i utòpic, dels qui pretenen portar-la a terme. Quina és, però, la raó principal d'aquesta forma de procedir? Intentar endolcir la ciutadania amb les mels de la cultura enganxant-la amb projectes grandiloqüents que, un cop sotmesos a un examen no massa rigorós, es revelen com a enormement febles i únicament amb vocació electoralista.

Si és cert que preguntar és tant important o més que respondre, des d'aquí preguntem: com es pot admetre que un museu amb vocació de comarcal inverteixi fortes sumes de diners en una falsa mina de carbó quan al Berguedà n'hi ha a dojo i de vertaderes? Cal realment, quan hi ha un museu especialitzat en la mineria que funciona a ple rendiment, i amb una mina de debò, tal i com es consigna més amunt? I què se

n'ha de pensar de la costosa operació de taxidèrmia que pot ésser el museu de la Patum? Realment té sentit elevar als altars museístics quelcom que encara batega, i amb força, en la vida berguedana? Ni la suada coartada del turisme no serveix per a explicar decisions com aquesta.

Qüestions encara més serioses són què fer amb el patrimoni existent als llocs ja existents: la col·lecció de circ i el Museu Municipal, aquest darrer veritable puntal i pioner dels museus a Berga. Temes com els precedents, que haurien d'ésser prioritaris, estan velats per la inconcreció més absoluta. Diu la premsa que la col·lecció de circ no s'ha concretat on se situarà. És a dir, que a la important donació de Josep Vinyes l'ajuntament no li ha trobat lloc després de declarar durant molt de temps que el canvi era necessari. Referent al Museu Municipal, el qual s'havia de fondre amb el museu comarcal, la important secció de prehistòria –o s'hauria de dir d'arqueologia?– es quedarà a les antigues sales que ja ocupava. En poc temps s'ha tornat a canviar la ubicació que semblava ser definitiva.

La indefinició i el sentit de la improvisació que s'entreveu en tot l'afer, porta a refermar la idea de que no existeix un pla museístic coherent i viable. L'actual sembla que no contempla quelcom que hauria de ser bàsic: millorar primer les condicions d'exposició d'allò que ja és a les sales municipals preveient futures ampliacions que successius ajuntaments podrien portar a terme, seguint una línia marcada però fluida, sense estridències innecessàries, que la ciutat agrairia i les arques municipals també.

Però si res no canvia cal pensar que és possible que darrera l'últim nadó –el museu del call jueu– en neixin d'altres, innominats encara però ja existents en la ment d'algú, els quals augmentaran el deliri museístic d'un Ajuntament que és molt probable que es faci el suec davant del contingut d'aquest editorial.